

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

3.Bhar.391/2022/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2023. szeptember 20. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt Terheltl ellen indult büntetőügyben az ügyészség másodfellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. november 28. napján kelt 29.Bf.I.8069/2021/37. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

A kézbesítés útján közölt végzés ellen a vádlott a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül jelenthet be fellebbezést.

I n d o k o l á s

[1] A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2021. március 4. napján kihirdetett 24.B.I.1741/2019/36. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében [Btk. 165. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont]. Ezért öt 450 napi tétel, napi tételenként 1.500.- Ft, mindösszesen 675.000.- Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 450.725.- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője anyagi és eljárási szabálysértés, valamint az ítélet megalapozatlansága miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A védő fellebbezésének indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a kihallgatott tanúkkal kizárólag a Be. 176.§ (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti tanúzási figyelmeztetést közölte, ugyanakkor őket a Be. 172.§-a szerinti, az önvádra kötelezés tilalmából fakadó vallomásmegtagadási jogukról nem tájékoztatta, megsértve ezzel a Be. 179.§ (1) bekezdésében és a 177.§ (1) bekezdésében írtakat, mely körülmények miatt e vallomások a bizonyítékok köréből kirekesztendőek. Az elsőfokú ítélet megalapozatlansága körében hivatkozott arra, hogy a kerületi bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a sértett súlyos fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt, ahogyan azt is, hogy a munkavégzési területet kényelmi okokból munkavégzésre ki nem jelölt területen keresztül

közelítette meg és tárgyalási nyilatkozata szerint ennek során – a párkányból kilépve – botlott meg, majd zuhant le. Elmaradt továbbá a terhelti magatartás és a baleset bekövetkezése közti okozati összefüggés vizsgálata, a baleset ugyanis nem következett volna be,

- mert a súlyosan ittas sértett az Mt. előírásait betartva a munkát fel sem vehette volna,
- ha pedig nem hagyja el a munkavégzés területét, akkor nem botlik meg a párkányban.

[4] Ezzel szemben, ha a terhelt kijelöli a felelős személyt a BET rendelkezései szerint, az a balesetet nem akadályozhatta volna meg, mert e személy is pontosan ugyanúgy ellenőrizte volna korlátokat, mint ahogyan a munkavégzés felvételekor azt a munkavédelmi ellenőr megtette.

[5] Mindezek alapján az ügyben bizonyítás felvételét, a megalapozatlanság kiküszöbölését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védence felmentését indítványozta.

[6] A Fővárosi Főügyészség a Bfel.2289/2021/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a kerületi bíróság megfelelő indokát adta, hogy a tényállást a vádlott tagadásával szemben miért a tanúvallomásokra, a szakértői véleményekre és az okirati bizonyítékokra alapította. Helyes érveléssel fejtette ki, hogy a cég neve volt a felelős az állványelemek meglétéért, a cég felelőssége volt a megfelelő szakmai képzettségű és irányító jogkörrel rendelkező szakember megbízása, ami nem történt meg. A vádlott pedig azzal, hogy a megbízást elmulasztotta, megszegte a biztonsági és egészségvédelmi előírásokat, továbbá az Mvt. előírásait. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a sértett magatartása és ittas állapota közrejátszott a baleset bekövetkezésében, de a korlát megléte megakadályozhatta volna, hogy az állványzatról leessen, így a baleset a korlát hiánya miatt következett be. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményét. A vádlott személyére figyelemmel indokoltnak tartotta vele szemben a pénzbüntetés kiszabását, az a büntetési célok elérése érdekében szükséges, eltúlzott joghátránynak nem tekinthető. Mindezen indokok alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[7] A védelmi fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a védői indítványnak helyt adva az ügyben tárgyalást tűzött ki, majd a 2022. november 28. napján kihirdetett 29.Bf.I.8069/2021/37. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, a vádlottat az ellene emelt vád alól – bizonyítottság hiányában – felmentette és megállapította, hogy a bűnügyi költséget az állam viseli.

[8] A másodfokú ítéletet a vádlott és védője tudomásul vette, ellene az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, felmentése miatt, bűnösségének a váddal egyező megállapítása és büntetés kiszabása végett.

[9] Fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel iratellenes megállapításokat és téves ténybeli következtetést tartalmaz. Álláspontja szerint a vádlott terhére rótt elkövetési magatartással nem áll összefüggésben és egyúttal iratellenes a másodfokú bíróság azon tényállás kiegészítése, miszerint „a cég neve1. képviselőjében tanú5 a munkakezdés előtt – feladatából fakadó kötelességét teljesítve – szemrevételezte azt a munkaterületet is, ahol a cég neve munkásainak kellett aznap dolgoznia, és ezen időpontban a korlát hiányát nem észlelte.” tanú5 tanúvallomása alapján ugyanis nem lehet megállapítani, hogy a terület ellenőrzésére kétséget kizáróan a munkakezdés előtt került sor. A tanú elmondása szerint ő csak egy átfogó szemlét tartott, ez azonban nem mentesítette a cég neve2-t az alól, hogy a saját munkaterületén alaposan körbenézzen. A vallomásrészletből arra

lehet következtetni, hogy a tanú a korlát hiánya miatti felelősséget nem kívánta magára vállalni, és az ellenőrzése – a törvényszék következtetésével szemben – nem volt olyan „alapos” amelyre tényállást lehetne alapítani.

[10] Hangsúlyozta, hogy a történeti tényállásban a büntetőjogi felelősség elbírálásához szükséges releváns tényeket kell megállapítani, nevezetesen, hogy a korlát a helyén volt-e vagy sem, nem pedig azt, hogy más gazdasági társaság alkalmazottja, tanú5 tanú éppen mit észlelt, mivel az a bizonyítékok értékelésének részét képezi. Erre tekintettel a tényállásból mellőzni indítványozta a tanú észlelésére vonatkozó adatokat, és az elsőfokú ítéletben foglaltakkal egyezően azt kérte megállapítani, hogy a baleset bekövetkezésekor a korlát nem volt a helyén.

[11] Az ügyészség hiányolta a tényállásból a tanú5 tanúra vonatkozó foglalkozási szabályok rögzítését, így ő a vádlott által kijelölni elmulasztott személyt és feladatkörét emiatt sem helyettesítheti.

[12] Az ügyészség álláspontja szerint a másodfokú bíróság adós maradt annak megválaszolásával is, hogy kinek állhatott érdekében, és kinek állt módjában a korlát eltávolítása, ha a tényállás kiegészítése szerint a munkakezdés időpontjától a baleset időpontjáig egyedül a sértett dolgozott a munkaterületen, rajta kívül más nem volt a baleset helyszínén, ő pedig nem számolt be arról, hogy saját maga távolította volna el a korlátot. Amennyiben a törvényszék következetes maradt volna az általa megállapított tényálláshoz, akkor azt kellett volna rögzítenie, hogy a korlátot a sértett távolította el a helyéről, nem pedig a munkakezdést követően ismeretlen személy.

[13] Fokozottan terhelőként értékelte a vádlottra nézve tanú6 tanú vallomását, mely szerint bevett gyakorlat volt a munkakorlát eltávolítása a könnyebb közlekedés érdekében, melyet a másodfokú bíróság azonban nem rögzített a tényállásban, továbbá ezen részletet nem vetette egybe tanú5 hivatkozott ezzel kapcsolatos vallomásrészleteivel sem. Erre tekintettel a munkavédelmi előírások ellenőrzése különösen indokolt lett volna arra kijelölt személy részéről.

[14] Téves ténybeli következtetésen nyugvónak tartotta a kiegészített tényállás azon részét, miszerint nem bizonyítható, hogy a védőkorlát hiányát észlelnie kellett volna a vádlott által megbízandó személynek. Így az indokolás [83] bekezdésében rögzített azon megállapítás sem foghat helyt, hogy ha lett volna a vádlott által kijelölt munkavédelemért is felelős személy, akinek a feladatát képezte volna a reggeli munkakezdés előtt a munkaterület balesetvédelmi szempontok szerinti szemlézése, a korlát hiányát maga sem tudta volna megállapítani. Az alvállalkozói szerződés 63. pontja értelmében a vádlott a munka- és tűzvédelmi előírások betartásáért is felelős helyi munkairányítót lett volna köteles kijelölni, aki a munkavégzés teljes ideje alatt a munkahelyen tartózkodik. Erre tekintettel nem szolgálhat a tényállás alapjául az a feltételezés, hogy ha a védőkorlát munkakezdés előtt a helyén volt, ennek ellenkezőjét a munkavégzés alatt a cég neve által kijelölt munkairányító a balesetet megelőzően sem észlelte volna.

[15] Összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kerületi bíróság által megállapított tényállás megváltoztatására részben megalapozatlanul került sor, de a Be. 619. § (3) bekezdés alapján a helyes tényállás – a fentebb írt részletek mellőzésével – megállapítható. A sértett sérüléseinek leírása kapcsán a tényállás kiegészítését megalapozottnak tartotta.

[16] A kifejtettek alapján a vádlott bűnösségének foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében történő megállapítását és vele szemben büntetés kiszabását indítványozta.

[17] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.842/2022/4. számú átiratában az ügyészi másodfellebbezést változatlan indokokkal fenntartotta. Álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróság feltétlen hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. A másodfokú bíróság törvényesen járt el, amikor az elsőfokú bíróság által a tanúkihallgatások során vétett eljárási szabálysértés és a részbeni felderítetlenség kiküszöbölése érdekében tárgyaláson bizonyítást vett fel. A másodfokú bíróság ítélete azonban a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan, ez ugyanakkor a harmadfokú eljárásban a Be. 619. § (3) bekezdése alapján az ügyiratok tartalma alapján – bizonyítás felvétele nélkül – orvosolható. Hangsúlyozta, hogy a terhelt foglalkozási szabályszegése – a másodfokú bíróság által sem vitatottan – azzal valósult meg, hogy a cég neve vezető tisztségviselőjeként az ő feladata lett volna a munkaterületen a munkavégzés irányítását végző, munkavédelmi szabályok betartásáért és betartatásért felelős személy kijelölése. Ennek a vádlott nem tett eleget, így a munkaterületen egyáltalán nem volt olyan, megfelelő szakmai képzettséggel és irányítói jogkörrel bíró személy, aki a munkavégzés előtt, vagy annak során a munkavédelmi szabályok betartását felügyelte volna. Kiemelte, hogy tanú5 tanú vallomását a törvényszék részben iratellenesen, részben hiányosan idézte. A szemrevételezés módjáról a tanú az ítéletben írtak szerinti részletességgel nem nyilatkozott, csupán azt adta elő, hogy „a szemlézés szemrevételezéssel történik, „egy szakértő szem tudja, hol keresse a hibát.” A tanú nem számolt be arról, hogy kötelessége lett volna a munkát leállítani, ha hiányosságot észlelt, ezt csupán feltételes módon közölte. A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a tanú azon nyilatkozatát, miszerint ő „csak egy átfogó szemlét tartott, ez azonban nem mentesítette a cég neve-t arról, hogy a saját munkaterületén alaposan körbenézzon.” Ezzel összefüggésben utalt rá, hogy a tanú által más gazdasági társaság nevében végzett, az egész építési területre kiterjedő munkaterület ellenőrzés nem mentesítette a vádlottat azon kötelessége alól, hogy a munkavédelmi szabályok betartásáért és betartatásért felelős személyt kijelölje.

[18] Tévesnek tartotta a másodfokú bíróság ténybeli következtetését, miszerint nem bizonyítható, hogy a védőkorlát hiányát észlelnie kellett volna a vádlott által megbízandó munkavédelemért felelős személynek. Ugyanis abból a tényből, hogy tanú5 tanú a munkakezdés előtt a védőkorlát hiányát nem észlelte, nem következik egyenesen az, hogy a korlát hiányát a vádlott által delegált személy sem észlelte volna a munkavégzés alatt. E körben arra is utalt, hogy a BET szerint a vádlott által delegálni elmulasztott személynek a munkaterület helyszínén való tartózkodása alapvető kötelessége volt, a munka megkezdését követően is rendszeres ellenőrzés során köteles volt meggyőződni a munkaengedélyben meghatározott személyi és tárgyi feltételek teljesüléséről.

[19] A törvényszék figyelmen kívül hagyta tanú6 tanú azon következetes nyilatkozatát is, miszerint a munkaterületen bevett gyakorlat volt a védőkorlát ideiglenes eltávolítása a könnyebb közlekedés érdekében, még úgy is, hogy a korlát eltávolításáért 10.000 forint pénzbüntetés járt. Így a munkavédelmi előírások ellenőrzése különösen indokolt lett volna az arra kijelölt személy részéről, ami a vádlott mulasztása folytán nem történhetett meg. A BET 6. pontja rögzíti, hogy a munkavégzést irányító köteles rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelnek-e a követelményeknek, a munkavállalók ismerik, illetve megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket.

[20] A vádlott nem tett eleget azon alapvető kötelességének, hogy a munkaterületen a munkavégzés irányítását végző, munkavédelmi szabályok betartásáért és betartatásért felelős személyt kijelölje, így e személy a védőkorlát hiányát eleve nem észlelhette. A vádlott

mulasztásában megnyilvánuló foglalkozási szabályszegéssel okozati összefüggésben pedig a sértett súlyos egészségromlást eredményező munkabalesetet szenvedett.

[21] Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás döntően megalapozott, azt csupán a kiegészítő orvosszakértői vélemény alapján a sértett sérüléseinek pontos megjelölésével kell kiegészíteni, és az így kiegészített tényállást kell a harmadfokú eljárásban irányadónak tekinteni. Az EBH2015.B.14. számú döntés értelmében a másodfokú eljárás hibás elvi kiindulópontjából fakadó megalapozatlanság a harmadfokú eljárásban kiküszöbölhető.

[22] A harmadfokú eljárásban irányadó tényállásból pedig a vádlott bűnösségére kell következtetést vonni, és vele szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében – a bűncselekmény következményére és tárgyi súlyára figyelemmel – pénzbüntetést kell kiszabni.

[23] Jelezte, hogy a bűnösség megállapítása esetén rendelkezni kell a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, valamint a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről, továbbá pontosításra szorul a vádlott lakóhelye.

[24] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú ítéletet a Be. 624. § (2) bekezdése alapján változtassa meg:

- a tényállás kiegészítését és helyesbítését követően a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 165. § (1) bekezdésének a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétségében,
- őt a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdés alapján, a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával ítélje pénzbüntetésre,
- a járulékos kérdésekre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket a kifejtettek szerint változtassa meg,
- a vádlott személyes adatait helyesbítse,

egyebekben pedig a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az ügyészség másodfellebbezését a Be. 620.§-ában írtakra figyelemmel nyilvános ülésen bírálta el.

[26] A harmadfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványával egyezően szólalt fel. A védő a Fővárosi Törvényszék ítéletét megalapozottnak és törvényesnek tartva a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[27] Az ügyészség másodfellebbezése az alábbi eredményre vezetett:

[28] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a büntetőeljárási törvény rendelkezései szerint az ügyben harmadfokú eljárásnak helye van-e, illetve az ügyészség másodfellebbezése joghatályos-e.

[29] A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[30] A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja értelmében ellentétes döntés, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

[31] A Be. 615. § (3) bekezdés szerint a fellebbezés az ellentétes döntést, illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét sérelmezheti, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett. A Be. 615. § (5) bekezdésére figyelemmel a másodfokú ítéletnek a (3)

bekezdésben meghatározottakon kívüli rendelkezése, illetve része ellen nincs helye fellebbezésnek.

[32] A jelen ügyben megállapítható, hogy a Fővárosi Főügyészség a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntését sérelmezve nyújtott be fellebbezést a harmadfokú bírósághoz, mivel a vádlottat a Budai Központi Kerületi Bíróság elsőfokon a Btk. 165.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt elítélte, míg a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság e vád alól felmentette.

[33] A Be. 616. § b) pontja értelmében a másodfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezésre jogosult az ügyészség is. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Főügyészség a fellebbezést a másodfokú ítélet kihirdetését követően nyomban, így a Be. 582. § (1) bekezdése szerinti határidőben jelentette be.

[34] A fentiek szerint a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt, az ügyészség másodfellebbezése joghatályos.

[35] A harmadfokú felülbírálat terjedelmét a Be. 618. §-a határozza meg. A Be. 618. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[36] A felülbírálat tárgya értelemszerűen és főszabályként először az eljárási szabályok – azon belül a feltétlen, majd az ún. relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok – megtartása, ezt követően pedig az ellentétes döntéssel érintett tényállás megalapozottságának vizsgálata.

[37] A Fővárosi Ítéltábla a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel elvégzett vizsgálat alapján megállapította, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság eljárása során nem valósult meg a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában hivatkozott, a Be. 607.§ (1), 608.§ (1) és 609.§ (1) bekezdésében rögzített hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés, ilyenre a harmadfokú eljárásban a felek sem hivatkoztak. A másodfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor a 2022. április 26. napjára tűzött tárgyalást a Be. 600.§ (3) bekezdésében és a Be. 429. § (3) bekezdésében írtak alapján a szabályszerűen idézett vádlott távollétében is megtartotta és azon tanú5, tanú4, tanú3 tanúkat kihallgatta, majd a 2022. szeptember 28. napján tartott folytatólagos fellebbviteli tárgyaláson a már jelenlévő vádlottal a távollétében tartott tárgyalás jegyzőkönyvét, ekként a távollétében felvett bizonyítás anyagát ismertette, részére az indítványtétel és észrevételezés lehetőségét biztosította. A Fővárosi Törvényszék végeredményét tekintve a Kúria EBH2019. B.9. számon közzétett elvi határozatában kifejtetteket szem előtt tartva foglalt állást abban a tekintetben is, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette, ezért a Be. 609.§ (2) bekezdés d) pontjában írt okból az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhet sor. A másodfokú bíróság által e körben is hivatkozott hiányosságok – tanú6 nyomozás során tett vallomása és tanú5, tanú4, tanú3, tanú8 tanúk vallomásai közti – a védőkorlát hiánya bekövetkezésének időpontjával kapcsolatos – ellentmondások feloldásának elmulasztása ugyanis annak tudható be hogy az elsőfokon eljárt bíróság ítéletében, mind a tényállásban, mind pedig az ezzel összefüggő indokolásban, a védőkorlát eltűnése időpontjának – szemben az egyébként helytálló törvényszéki állásponttal – jelentőséget nem tulajdonított, ez irányban alaposabb vizsgálatot sem folytatott. Mindösszesen arra utalt, hogy tanú6 nyomozás során tett és a tárgyalási vallomásai közül a nyomozás során tett vallomását fogadta el, mert az közelebb állt a baleset időpontjához, a tanú nyomozás során tett vallomásában a korlát hiányát maga hozta szóba, arra ésszerű

magyarázatot is adott. (24.B.I.1741/2019/36. sz. ítélet 4.o utolsó és 5.o első bekezdés). A tényállásban ugyanakkor a baleset időpontját a munka megkezdéséhez kötötte és azt rögzítette, hogy: „sértett1 sértett a munkát ittas állapotban a keleti és déli homlokzati állvány 5. szintjén kezdte meg, az ablakon kilépve lépett az állványzatra, itt a védőkorlát hiányzott az állványzat egyik tartópadlójáról, amikor a sértett a munkavégzése közben megbillent és 2 méter magasságból leesett egy ideiglenes tetőre.” A tényállás hiányosságai, illetve a büntetőjogi főkérdés szempontjából releváns tények körének téves, az indokoltnál szűkebb körben történt meghatározása azonban az indokolási kötelezettség elmulasztása keretein kívül eső, természetüknél fogva a részbeni megalapozatlanság körébe tartozó hiányosságok. A hiányzó tényekre vonatkozó indokolás hiánya ugyanis – a törvényszék által helyesen hivatkozott kúriai határozatban kifejtettek szerint – számon nem kérhető. A jelen ügyben a kerületi bíróság által megállapított tényállás és a rendelkezésre álló bizonyítékok összevetéséből látható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tények – foglalkozási szabályszegés mibenléte és ténye, a baleset bekövetkezése, a korlát balesetkori hiánya és a bekövetkezett sérülések, azaz a baleset eredménye kapcsán a rendelkezésre álló bizonyítékok közt érdemi ellentmondás nincs, a törvényszék határozata indokolásának [23] bekezdésében helytállóan rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét rendkívül szűkszavúan ugyan, de még az épp elégséges mértékben teljesítette, ítéletéből ugyanis kivehető, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította. Ezen indokolás mellett tehát az elsőfokú ítélet felülbírálata elvégezhető, annak megalapozottsága a másodfokú eljárásban érdemben is vizsgálható volt.

[38] Az elsőfokú eljárásban felvett bizonyítás törvényességének vizsgálata során a törvényszék iratszerűen rögzítette, hogy sértett1, tanú1, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk esetében a jegyzőkönyv nem tartalmazza nevezetteknek a Be. 176.§-a szerinti tanúzási figyelmeztetésre adott válaszát, annak ellenére, hogy a Be. 177.§ (1) bekezdése mind a tanúzási figyelmeztetés, mind pedig az arra adott válasz jegyzőkönyvben történő rögzítését kötelezővé teszi, a Be. 177.§ (2) bekezdése pedig e kötelezettségek bármelyikének elmulasztása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként történő értékelésének lehetőségét kizárja. A Be. 594.§ (1) bekezdésében és a Be. 177.§ (3) bekezdésében írtak alapján a Be. 600.§ (1) bekezdés b) pontjában írtaknak megfelelően a másodfokú eljárásban tárgyalás tartásával, a tanúk kihallgatásával, a Be. 176.§-a szerinti tanúzási figyelmeztetés megismétlésével, valamint a figyelmeztetés és az arra adott válasz jegyzőkönyvbe történő rögzítésével, továbbá a tanúk korábbi vallomást fenntartó nyilatkozatának beszerzésével e szabálysértést kiküszöbölte, így az elsőfokú eljárásban tett vallomásaik bizonyítékként történő értékelésének ezen akadályát elhárította.

[39] A törvényszék az elsőfokú ítélet megalapozottságának vizsgálata körében alappal állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos (Be. 592.§ (2) bek. a) pont), nem került ugyanis sor a sértett súlyos egészségromlását megalapozó tények rögzítésére, továbbá a Be. 592.§ (2) bekezdés b) pontja szerint részben felderítetlen, mivel a törvényszék elmulasztotta tisztázni, hogy a védőkorlát hiánya mikor következett be, az a munkakezdekort megvolt-e, ha igen azt a munkakezdekort követően akár a sértett vagy más személy elátvolíthatta-e, illetve ezzel összefüggésben azt is, hogy a korlát hiányát a munkavédelmi ellenőrzésre kijelölt személynek észlelnie kellett-e, továbbá, hogy a sértett a 07 óra 15 perces munkakezdekortól a baleset bekövetkeztéig járt-e az állványzaton, ha igen a védőkorlát hiányát miért nem észlelte.

[40] E részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a törvényszék a Be. 593.§ (1) bekezdésében rögzített törvényi kötelezettségének teljesítése érdekében, tárgyaláson tanúként hallgatta ki sértett1t, tanú3t, tanú4t, tanú5t, tanú1et, tanú6t és tanú11t. Ismertette az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat, indokolt esetben a tanúk elé tárta a helyszínről

készített fényképfelvételeket, továbbá a vallomásaikhoz kapcsolódó egyes, a törvényszék által lényegesnek ítélet okirati bizonyítékokat.

[41] A másodfokú bíróság a Be. 593.§ (2) bekezdésében írtakra is figyelemmel, de helyesen a Be. 593.§ (1) bekezdés b) pontja alapján az ügyiratok tartalma, a felvett bizonyítás eredménye és ténybeli következtetés útján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette, helyesbítette, melynek révén eltérő tényállást állapított meg.

[42] E körben tényállásban rögzítette, hogy

- a védőkorlát az előző napon tartott bejárás időpontjában még a helyén volt,
- a cég nevel. képviselőjében eljáró tanú5 a munkakezdés előtt – feladatából fakadó kötelességét teljesítve – szemrevételezte azt a munkaterületet is, ahol a cég neve munkásainak kellett aznap dolgoznia, ezen időpontban a korlát hiányát nem észlelte,
- a korlátot a reggeli munkakezdést követően távolította el a cég nevel. tudta és engedélye nélkül ismeretlen személy ismeretlen időben,
- sértett1 a munkavégzést a vádbeli napon 7 óra 15 perc körüli időben kezdte meg, és a baleset időpontjáig az adott munkaterületen egyedül dolgozott,
- sértett1 (súlyosan) ittas állapotát reggel sem az őrszolgálat, sem a munkások nem észlelték,
- sértett1 a baleset kapcsán mindkét kéz motoros funkcióinak károsodásában és súlyos járászavarában (ataxiás jellegű) megnyilvánuló súlyos egészségkárosodást is elszenvedett, továbbá mellmagasságtól lefelé a test, kar- és dystaesthesiában nyilvánul meg (vizsgált a bőrét érintő ingereket egyformán fájdalmasnak érzi), továbbá azt, hogy
- kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlott szabályszegő magatartása és a bekövetkezett baleset között ok-okozati összefüggés állt fenn, nem bizonyítható, hogy a védőkorlát hiányát észlelnie kellett volna a vádlott által megbízandó — munkavédelemért is felelős — személynek.

[43] Ezen túlmenően a jogszabályhelyekre való hivatkozást a jogi indokolásba áthelyezte és azt további releváns jogszabályi és munkavédelmi rendelkezésekkel kiegészítette. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján az ekként eltérően megállapított tényállás alapján bírálta felül.

[44] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[45] A Be. 619. § (2) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú eljárásban nincs helye bizonyításnak, ezzel összhangban a Be. 615. § (6) bekezdése szerint a fellebbezésben bizonyítást indítványozni, új tényt állítani vagy új bizonyítékra hivatkozni sem lehet.

[46] Amennyiben a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a Be. 619. § (3) bekezdés a) pontja szerint a tényállást kiegészíti, illetve helyesbíti, a b) pontja értelmében pedig a másodfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg abban az

esetben, ha a vádlott felmentésének vagy részbeni felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének vagy részbeni megszüntetésének van helye.

[47] A Be. 619. § (3a) bekezdése kimondja: ha a másodfokú bíróság az 593. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel törvénysértő módon állapított meg az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást, a harmadfokú bíróság az ítéletnek a másodfokú bíróság eltérő tényállás megállapítását eredményező részét kirekeszti, és a másodfokú bíróság által felmentett, vagy megszüntetéssel érintett vádlott bűnösségét állapíthatja meg. Ilyenkor a harmadfokú bíróság az így irányadó tényállást a Be. 619. § (3b) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok, ténybeli következtetés alapján kiegészíti, helyesbítheti, ideértve a másodfokú bíróság által törvénysértő módon kiegészített tényállás törvénysértő kiegészítésének mellőzését is {Kúria Bhar.I.1375/2022/5. számú határozat [25] bekezdés}. A Be. 619. § (3a) bekezdésének helyes értelmezése ugyanis az, hogy ha a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel törvénysértő módon állapított meg az elsőfokú bíróságtól eltérő tényállást, a harmadfokú bíróság az ítéletnek a másodfokú bíróság eltérő tényállás megállapítását eredményező részét kirekesztheti, amely egyben az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott részének törvénysértő kirekesztése mellőzését, és a másodfokú ítéletben mellőzött elsőfokú tényállásrész visszaállítását is jelentheti. Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásának visszaállításával megalapozottá tett tényállás alapján kerülhet sor a másodfokú bíróság által felmentett vagy megszüntetéssel érintett vádlott bűnösségének megállapítására.

[48] Mindezekből azonban az is következik, hogy ha a másodfokú ítélet olyan megalapozatlansági hibában szenved, mely a fentiek szerint az ügyiratok tartalma, illetve ténybeli következtetés útján, vagy a törvénysértő kiegészítések kirekesztésével nem javítható, azaz az ítélet megalapozatlansága a harmadfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, a Be. 625.§ (4) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság, és szükség szerint az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot, vagy az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja. E körbe tartozó eset, ha az ítélet megalapozatlansága részbeni felderítetlenségre vezethető vissza, mely természeténél fogva bizonyítás felvételével orvosolható, ennek lehetőségét azonban a Be. 619.§ (2) bekezdése a harmadfokú eljárásban kizárja.

[49] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a jelen ügyben éppen erről van szó.

[50] A másodfokú bíróság az e körben kiemelkedő színvonalon kifejtett érvelése mentén helytállóan ismerte fel, hogy a jelen ügyben a büntetőjogi főkérdés megválaszolása szempontjából el nem mellőzhető jelentősége van a hiányzó védőkorlát eltűnési időpontja meghatározásának, miután a vádlott terhére rótt mulasztásban megnyilvánuló kötelelességzegésnek /az irányító vezető kijelölésének elmulasztása/ a bekövetkezett balesetben való közrehatása, ekként a vádlotti mulasztás és a konkrét veszélyhelyzet, illetve a bekövetkezett sérülések közti okozati összefüggés ez alapján válik megítélhetővé. Az ennek okán törvényesen felvett bizonyítás eredménye alapján a törvényszék az indokolása [76]-[83] bekezdésében írtak szerint tanú3, tanú4 és tanú12 tanúk vallomása /akik egybehangzóan állították, hogy a védőkorlát hiányát a 2017. október 5. napján tartott, a munkavédelmi hiányosságok feltárását célzó bejárásuk során nem észlelték/ továbbá az ezen bejárásról általuk készített jegyzőkönyv /mely bár számos hiányosságot rögzít, de ezen védőkorlát hiányára nem utal/, valamint tanú5 tanúvallomása alapján /aki egy másik társaságnál ugyancsak a munkavédelmi előírások betartásáért felelős személy/, tanú6, a területen ugyancsak munkát végző és a sértettnek a vádbeli időben a munkát kiosztó személy tárgyaláson tett vallomásait elfogadva és a nyomozás során tett tanúvallomását elvetve, arra

az állaspontra helyezkedett, hogy a korlát a reggeli munkakezdés időpontjában a helyén volt. E tényből és azon további tényből, hogy a védőkorlát a baleset idején már kétséget kizáróan hiányzott, ténybeli következtetéssel állapította meg azt, hogy a korlátot a reggeli munkakezdést követően távolította el ismeretlen személy, ismeretlen időben. Nem zárható ki tehát, hogy a korlátelelem eltávolítására a balesetet közvetlenül megelőzően is sor kerülhetett. Mindezekre figyelemmel pedig az sem igazolható, a vádlott által kijelölni elmulasztott, helyszínen lévő irányító vezetőnek a korlátelelem hiányát észlelnie kellett volna, ekként a vádlott mulasztása és a veszélyhelyzet, illetve az annak során bekövetkezett sérülések közti okozati összefüggés nem bizonyítható.

[51] Látható, hogy a törvényszék ezen bizonyítékértékelő tevékenységét több lépésben végezte el. Elsőként az elsőfokú bíróság által nem észlelt releváns körülmények és ellentmondások tisztázása érdekében további bizonyítást vett fel, majd a Be. 167.§ (4) bekezdése szerint mérlegelési jogkörében eljárva tanú6 nyomozás során tett vallomását /melyben azt állította, hogy a kérdéses korlátelelem hetek, de legalább napok óta hiányzott/ saját az eljárás későbbi szakaszában tett vallomásaival, továbbá tanú3, tanú4, tanú12 és tanú5 ezzel ellentétes vallomásával és a bejárési jegyzőkönyvvel szemben elvetette. Indokolásában kifejtette, hogy tanú6 a másodfokú tárgyaláson – szemben a nyomozás során tett vallomásával – határozottan állította, hogy a védőkorlát hiányáról nem bírt tudomással a munkakezdekör, arról csak utóbb értesült kollégáitól. A nyomozati vallomását elétárva pedig nem tudott magyarázatot adni, hogy miért nyilatkozott korábban ettől eltérően. Miután pedig a nyomozás során tett vallomása a tárgyaláson tett vallomásaival, de a fenti tanúk hitelesnek elfogadott vallomásaival is ellentétes volt, nem szolgálhatott a tényállás megállapításának alapjául. [29.Bf.I.8069/2021/37. [82]]

[52] A törvényszék tehát a következő lépésben foglalt ténybeli következtetésének egyik kiinduló tényét a Be. 167.§ (4) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg. A felülmérlegelés tilalma a harmadfokú eljárásban – szemben a Be. 593.§ (2) bekezdésében rögzített, a másodfokú eljárásra vonatkozó megengedőbb szabályozással – feltétel nélkül érvényesül. Ha azonban a bizonyítékértékelő tevékenység hiányos, nem terjed ki valamennyi releváns tényre, valójában felderítetlenségről, az ítélet részbeni megalapozatlanságáról, azaz a rendes jogorvoslati eljárásban feltétlen orvoslást igénylő eljárási hibáról van szó.

[53] A Be. 163.§ (1) bekezdése szerint a bizonyítás azokra a tényekre terjed ki, amelyek a büntető és a büntetőeljárási jogszabályok alkalmazásában jelentősek. Ebből kiindulva a bizonyításnak szükségszerűen ki kell terjednie a bizonyítékértékelő tevékenység szempontjából releváns tényekre, melyek a tanúk szavahihetősége, érdekeltiségének megítélése szempontjából jelentősek, illetve amelyek alapján az egyes bizonyítékok közti ellentmondások feloldhatóvá válnak. Ezen túlmenően a Be. 167.§ (2) bekezdése alapján a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat a tárgyi bizonyítási eszközöket, amelyeket valamely hatóság – jogszabályban meghatározott feladatainak ellátása során – a büntetőeljárás megindítása előtt vagy azzal egyidejűleg készített, illetve beszerezett.

[54] A harmadfokú bíróság az eljárás ügyiratainak vizsgálata során észlelte, hogy a nyomozás iratai a 855- 1201. oldaláig terjedően tartalmazzák Budapest Főváros Kormányhivatala III. kerületi Hivatalának BP-03/301/005387/2017. számú sértett1 munkabalesetének vizsgálata során 2017. október 6. napja és 2017. december 12. napja között keletkezett iratokat. A nyomozási iratok 939-947. oldalán található tanú6 2017. október 9. napján Budapest Főváros Kormányhivatala III. Kerületi Hivatala Munkavédelmi és Munkaügyi Főosztály előtt történt tanú meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv, melyben a tanú részletesen nyilatkozott arról, hogy szeptember 30-án (szombat) jöttek át a déli falra és ekkor észlelték, hogy a déli-keleti sarokban az állvány 5. szintjén hiányzott a korlát és a déli oldali végelzárás, mert át tudtak lépni. Kb. két nappal a baleset előtt közösen személyllyal jelölték

be a javítandó felületeket, a baleset helyszínén a korlát ekkor is hiányzott. Arra a kérdésre pedig, hogy ha észlelte a korlát hiányát az miért nem jelentett problémát, azt válaszolta, hogy azért nem, mert könnyebben át lehetett lépni a déli oldali állványra (azonos szinten). Eszükbe sem jutott, hogy ez gond lehet, hogy meg lehet botlani a lábdeszkában.

[55] Ugyancsak rendelkezésre áll a Terhelt1 ügyvezető 2017. október 6. napján történt ügyfél meghallgatásáról készült jegyzőkönyv (nyom.ir. 969-981.o), melyben megerősíti, hogy a javítandó felületek kijelölését tanú5 és tanú6 végezte egy-két nappal a baleset előtt, valamint, hogy a déli homlokzati állvány kapcsolódó végén nem volt végelzárás. Rendelkezésre áll a 2017. október 9. napján készült jegyzőkönyv, mely szerint Terhelt1 ügyvezető elismerte, hogy szeptember 30. napjától fennállt két fő sértett1 és tanú6 veszélyeztetettsége.

[56] A jegyzőkönyvek alapján nem zárható ki az sem, hogy a végelzárás hiánya és a kapcsolódó állvány védőkorlátjának hiánya összefügg, mégpedig az átlépés megkönnyítése érdekében. E körülmény az egyes vallomások értékelése kapcsán figyelmen kívül nem maradhat.

[57] Az első és másodfokú eljárás során készült jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy a hivatkozott tárgyi bizonyítási eszközöket sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem tárta az érintettek elé, nem tette azokat a bizonyítás anyagává és nem vette őket figyelembe a tanúvallomások elfogadása vagy elvetése tárgyában történt álláspontra kialakításakor sem.

[58] A kerületi bíróság 2021. március 4. napján tartott tárgyaláson tartott ugyan iratismertetést, mely körben utalás történt „megkeresések és válaszok”-ra [24.B.1741/2019/36. jkv. 3.o), ebből azonban nem igazolható, hogy a megkeresésére adott válaszhoz kapcsolódóan megküldött iratok a tárgyalás anyagává tétele, illetve a Be. 531.§ (1) bekezdése szerint legalább lényegük ismertetése megtörtént. Ezzel szemben az, hogy tartalmukra az elsőfokú bíróság nem hivatkozik, arra a felek észrevételeket nem tettek, ezzel összefüggésben a tanúk nyilatkozatása nem történt meg, kivétel nélkül arra enged következtetést, hogy azok tárgyalás anyagává tételére az elsőfokú eljárásban nem került sor. A hiányosságot a másodfokú bíróság sem pótolta, a Budapest Főváros Kormányhivatala III. Kerületi Hivatala Munkavédelmi és Munkaügyi Főosztály által folytatott hatósági eljárásban keletkezett iratok közül kizárólag a tanú3 tanú kihallgatása alkalmával ismertette a tanú3 tanú meghallgatásáról 2017. október 6. napján készült jegyzőkönyvet, további a munkavédelmi eljárásban keletkezett iratok ismertetését és értékelését elmulasztotta.

[59] Ezen tárgyalás anyagává nem tett bizonyítékok figyelmen kívül hagyása a másodfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének hiányosságához vezetett és alappal teszi megkérdőjelezhetővé annak helytálló voltát is. tanú6 ugyanis nem csupán a 2018. június 13. napján történt tanúkénti kihallgatásakor nyilatkozott arról, hogy a korlát napok óta nem volt a helyén, hanem ezzel egyező tartalommal tett vallomást a Budapest Főváros Kormányhivatala III. Kerületi Hivatala Munkavédelmi és Munkaügyi Főosztály által folytatott hatósági eljárásban, a balesetet követő napokban is, mely alkalommal dátum szerint is meghatározta, hogy mikor észlelte a korlát hiányát, állította, hogy arról tanú5 is tudott, egyben rávilágított a végelzáró és a kapcsolódó korlátelelem hiánya közti összefüggésre is. /könnyebb közlekedés és azonos szinten való átjárhatóság biztosítása/. Következetes tárgyalási vallomásaival tehát következetes nyomozati, illetve párhuzamos hatósági eljárásban tett nyilatkozatok állíthatók szembe. Ezen túlmenően előadását tanú5 részvételére és tudomásszerzésére vonatkozóan alátámasztani látszik Terhelt1 hatósági eljárásban a baleset napján tett ügyfélnyilatkozata /1-2 nappal a baleset előtt személy1 és személy2 jelölték ki a javítandó felületeket/, csakúgy mint az ügyvezetőnek a területen munkát végző két személy veszélyeztetettségének tényét elismerő nyilatkozata. Ezen adatok egyértelműen felvetik tanú5,

de a balesetet megelőző napon munkavédelmi bejárást végző a másodfokú bíróság által hitelesnek elfogadott tanú3, tanú4 és tanú8 felelősségének lehetőségét is. Itt szükséges utalni arra, hogy a balesetet megelőző napon történt bejárásról készült jegyzőkönyv, illetve emlékeztető (nyomozási iratok 391-395.o) a balesetet követően, 2017. október 9. napján készült, így hitelességének vizsgálata éppen készítői felelősségének lehetőségére figyelemmel ugyancsak nem mellőzhető, ahogyan nem kerülhető meg tanú3, tanú4, tanú8, továbbá tanú5 tanúk érdekeltségének vizsgálata sem. Éppen erre figyelemmel lett volna jelentősége e személyek Be. 172.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti vallomásmegtagadási jogára vonatkozó tájékoztatásának, melynek megtörténte azonban a másodfokú eljárásban készült jegyzőkönyvek tartalmából – szemben a másodfokú határozat indokolásában írtakkal – ugyancsak nem igazolható. Választ kell adni arra is, hogy tanú6nak vajon mely nyilatkozataival összefüggésben mutatható ki érdeke, ennek kapcsán értékelést kell nyerni a vallomásváltoztatás időpontja, Terhelt1rel gyanúsítottként történő bevonásának időpontja, és annak vizsgálata sem mellőzhető, hogy tanú6 a tárgyaláson tett vallomásai időpontjában milyen viszonyban állt a vádlottal, továbbra is az ügyvezetése alatt álló Kft. alkalmazottja-e, esetleges egzisztenciális függősége igazolható-e.

[60] A másodfokú bíróság ítélete tehát ezen okokból kifolyólag a Be. 592.§ (2) bekezdés b) pontja szerint továbbra is részben felderítetlen, következésképpen részben megalapozatlan. E mulasztás okán nem volt abban a helyzetben, hogy bizonyítékértékelő tevékenységét teljeskörűen elvégezze, és valamennyi releváns körülményt mérlegelve megalapozottan foglaljon állást tanú6 nyomozás és hatósági eljárás során tett vallomásai, illetve nevezett tárgyalási vallomásai továbbá tanú3, tanú4, tanú12 és tanú5 vallomásai elfogadása vagy elvetése tárgyában.

[61] Figyelemmel arra, hogy a Be. 619.§ (2) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a másodfokú ítélet ezen részbeni megalapozatlansága a harmadfokú eljárásban nem volt kiküszöbölhető.

[62] Mindezekre alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 625.§ (4) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. november 28. napján kelt 29.Bf.I.8069/2021/37. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította.

[63] A Be. 617.§-ára figyelemmel a Be. 611.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a megismételt másodfokú eljárásra vonatkozóan az alábbi iránymutatást adja:

[64] A megismételt eljárást a Be. Tizennyolcadik Részében, illetve a Be. 635.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a Be. Tizenötödik Részében írtak szerint meg kell ismételni. Az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében az ügyet ismételten tárgyalásra kell kitűzni, a korábban felvett bizonyítás szükséges mértékű – a lehetséges körben az iratok ismertetése útján történő – megismétlésén túlmenően, a Budapest Főváros Kormányhivatala III. Kerületi Hivatala által folytatott hatósági eljárásban keletkezett és ezidáig tárgyalás anyagává nem tett iratokat a tárgyalás anyagává kell tenni, azok tartalmával kapcsolatban tanú6, tanú5, tanú3, tanú4 és tanú12 tanúkat ismételten ki kell hallgatni. A Be. 179.§ (1) bekezdése szerint a tanúkat személyazonosságának megállapítását követően tisztázni kell a vallomástétel lehetséges akadályait, illetve az ügyben való érdekeltségükre utaló körülményeket. Nem mellőzhető a Be. 172.§ (1) bekezdés b) pontjában rögzített vallomásmegtagadási jogukról való tájékoztatásuk, továbbá e tájékoztatás megtörténtének jegyzőkönyvben történő rögzítése, csakúgy mint a Be. 176.§-a szerinti figyelmeztetésük, továbbá a figyelmeztetés és az arra adott válasz jegyzőkönyvben történő rögzítése. A kihallgatás során a tanúkat nyilatkoztatni kell a hatósági eljárásban keletkezett iratok és a vallomásaik között tapasztalható ellentmondásokra is, meg kell kísérelni annak tisztázását is, hogy van-e észszerűen magyarázható összefüggés a hiányzó végelzáró és a

kapcsolódó állvány korlátelemének hiánya között, szükség esetén azt is, hogy az adott munkaterületen a baleset napján ki végezhetett munkát, ez időpontban kinek és miért állhatott érdekében a korlátelelem eltávolítása. E bizonyítás felvételét követően lesz abban a helyzetben a másodfokú bíróság, hogy a tanúk esetleges érdekeltségét megítélje, majd az egymással ellentétes vallomások elfogadása vagy elvetése tárgyában megalapozottan állást foglalhasson, ekként a korlátelelem hiánya bekövetkezésének időpontját meghatározza, majd abból kiindulva az okozati összefüggést megvizsgálja és az elsőfokú ítéleti tényállás hiányosságait kiküszöbölné.

[65] A Be. 14.§ (3) bekezdés c) pontjában írtakra figyelemmel a megismételt eljárást a Fővárosi Törvényszék másik tanácsának kell lefolytatnia.

[66] A Fővárosi Ítéltábla végzésével szembeni fellebbezés lehetőségét a Be. 627.§ (1) bekezdésének d) pontja biztosítja.

Budapest, 2023. szeptember 20.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

dr. Zsótér Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: